

Statky jako z pohádky jsou stále živé

Do skanzenu v Doubravě a kolem Lorety

Po této trati už se místo ajzboňáků prohánějí cyklisté

text a foto Michal Stupka

DNES SE VYDÁME Z CHEBU NA OPAČNOU STRANU. NAHLÉDNEME K PŘEHRADĚ JESENICE A PAK NÁS ČEKÁ VENKOVSKÝ SKANZEN, LORETA A DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI.

Místo startu tentokrát volíme strategicky před chebským nádražím. Odtud se pohodlně napojíme na cyklostezku a červenou značku, která povede naše další šlapání bez potřeby potýkat se s městským autoprovazem. Trať po levé straně po chvíli mizí v zatáčce, my ovšem zůstáváme na náspu – kdysi tudy vedla železnice do Německa. Na křižovatce s cyklotrasou č. 36 jej ale opustíme a dáme se z kopce doleva k přehradě Jesenice. Šestatřicítka směřuje podél vody k Malé Všeboři, kde doporučujeme zajet k přehradě. Nad hladinou zde ční bizarní památník zašlých časů, kdy

tady ještě přehrada nebyla. Betonový oblouk mostu přes říčku Odruvu kdysi spojoval Malou a Velkou Všeboř, než jej v roce 1961 zatopila voda. Za nízkého stavu vody jej dnes využívají již jen rybáři.

Pokračujeme přes Lipovou do Doubravy. Již při vjezdu do vsi na nás dýchne atmosféra jako z předminulého století. Nejsme ale v typickém skanzenu, krásně zachovalá hrázděná stavení jsou normálně obydlena a v plném provozu. Za vraty kdákají slepice a je cítit čerstvý hnůj, v obci je totiž hřebčín s nejpčetnějším stádem arabských plnokrevníků v ČR. Nejvzácnější

SHOCart: Chebsko, Ašsko 1:60 000, č. 120

2 (z 1–5) 428 m

30 km krosové

Hotel Monika a Hájská restaurace V Dolíčku
www.chebsko.cz, www.chebsko.com
 GPS tracklog: <http://www.cykloserver.cz/f/a8d6069788/>

dům, Rustlerův statek, je ovšem sídlem muzea venkova se vším, co k tomu patří, tedy s otvíracími hodinami a vstupným. Je totiž nejstarším z hrázdných statků Chebska, datovaný do roku 1751. V expozici muzea můžete zhlédnout dobové zemědělské nářadí, nástroje a historický selský nábytek.

Pozvolna stoupáme k osadě Mýtina nedaleko hranice a dále na hřeben, po kterém vede pohraniční signálka. Kdysi paralelně s ní vedly ostatné dráty železné opony, dnes je možné volně pokračovat k sousedům. Kousek od rozcestí směrem k hranici doporučujeme navštívit Železnou hůrku, druhou nejmladší sopku u nás. Když řekneme nejmladší, soptila naposledy někdy před 400 tisíci lety... Roku 1823 ji zkoumal i známý mineralog a básník J. W. Goethe.

Po výletu do třetihor se vrátíme zpět na signálku a napřímo

přes hory a doly frčíme za Kostelní vrch, kde se u altánku dáme po červené směrem do Hrozňatova. Kousek vede po lesní cestě, ale žádné terény se nekonají, povrch je pěkně hladký.

Z lesa vyjždíme u areálu Lorety. Její nová fasáda září již z dálky a nás ani nenapadne, že ještě před pár lety to byla ruina určená k demolici. Poutní místo zde bylo po staletí od dob, kdy tady chebští jezuité postavili křížovou cestu a kapli. V padesátých letech ovšem oblast uzavřelo zakázané pásmo a do opuštěného kostela se pustili vojáci a soudruzi pohraničníci. Roku 1989 přivítal svatostánek, zčásti vypálený, počmáraný sprostárnami a vykradený, první novodobé poutníky. Potřebné finance na záchranu poutního místa dodaly spolky starousedlíků z Německa, Češi zajišťovali opravu,

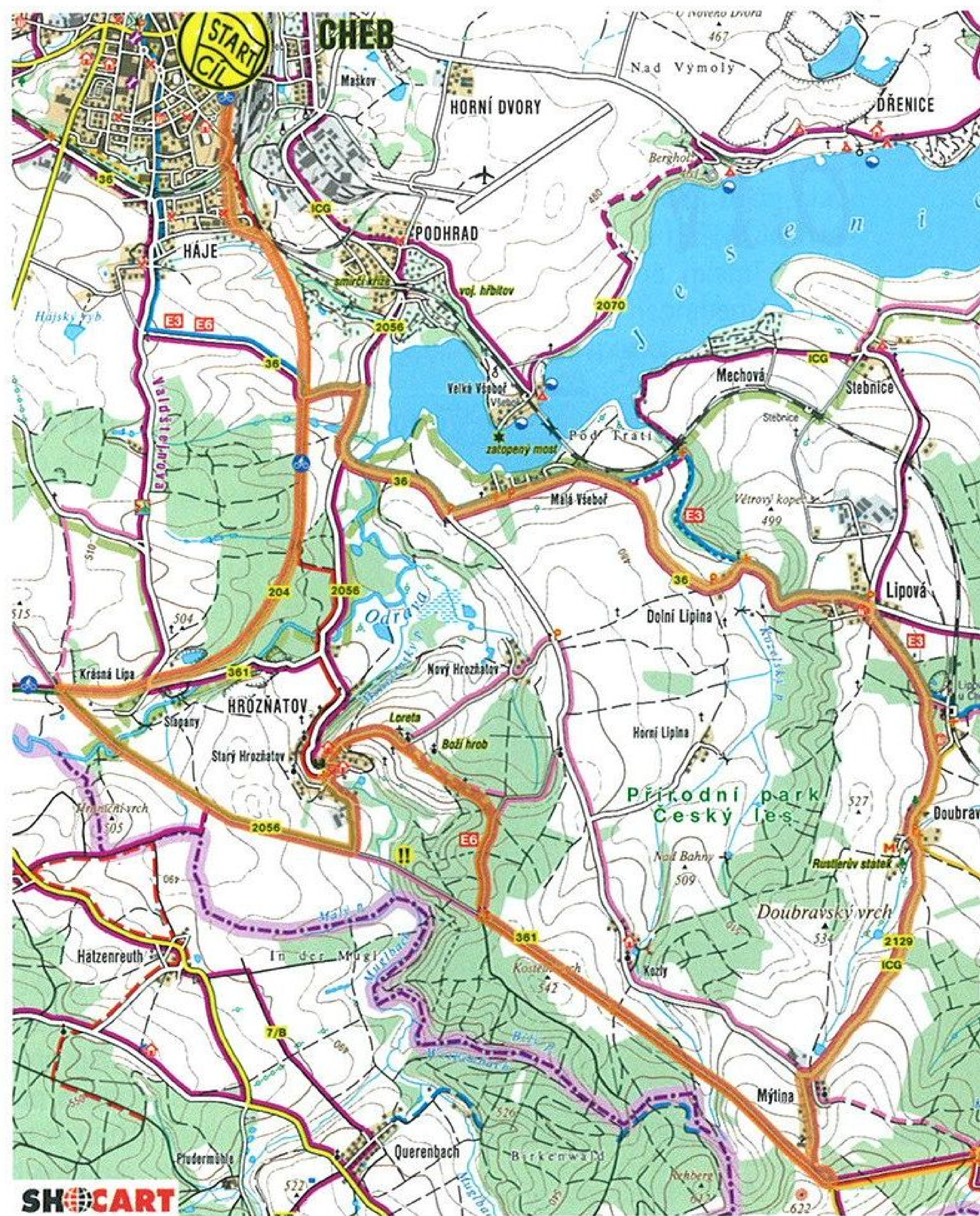
Věž v Hrozňatově je památkou na jeden z nejstarších hradů u nás

úklid a zázemí. V roce 1994 se v nově vysvěcené a opravené Loretě opět po padesáti letech rozezněly zvony. Dnes ročně navštíví památku na deset tisíc poutníků a turistů, a ta tak patří k nejnavštěvovanějším u nás i v Německu.

Starému Hrozňatovu dále vedou renesanční zámek, postavený na základech románského hradu. Zčernalá dominanta – jeho mohutné válcové věže – je

vidět daleko do kraje. Zámek je veřejnosti nepřístupný, nicméně je dobré vědět, že ve sklepení pod zmíněnou věží nechal umučit Jindřich z Kiensbergu hladem blahoslaveného Hroznata, jenž dal jméno obci.

Zpět do Chebu šlapeme opět po signálce, ze které se napojíme na výstavní cyklostezku, běžící po náspu nám již známé zrušené trati do Němec.

Loreta se skví opět ve své původní kráse